

Biografie - Emil Constantinescu (1901 - 1974)

Emil Constantinescu (1901 - 1974)

Emil Constantinescu s-a născut în anul 1901, în orașul Pucioasa, într-o familie numeroasă, el fiind al nouălea copil dintre cei zece pe care i-au avut părinții lui. Tatăl său era preot, iar mama sa, fiică de preot, a murit pe când Emil avea vârsta de patru ani. De mic copil mergea la biserica din sat unde slujea tatăl. Acesta, văzându-i înclinarea spre cântarea bisericească, precum și că deprinsese bine săvârșirea slujbelor religioase, s-a gândit să-l pregătească în vederea preoției sale la Pucioasa, în locul său. Dar, pentru că atunci când a terminat teologia, tatăl era încă în putere și nu avea nevoie să-i preia fiul slujba, băiatul s-a hotărât să urmeze facultatea de litere. În acest timp a avut loc minunea întoarcerii lui la Dumnezeu, în primăvara anului 1923. Fusese plăcut înrăurit de îndrumarea preotului Tudor Popescu spre o viață pe urmele Mântuitorului Hristos. Predicile acestuia erau răscolitoare și zguduiau puternic conștiința. În lumina lor a ajuns la încredințarea că era mult mai păcătos decât se socotise până atunci. A urmat apoi vestea cea bună a iertării pentru păcătosul îngrijorat de soarta lui și care dorea să fie mântuit.

Dar măsura luată de autoritatea bisericească în decembrie 1923 cu privire la preotul Tudor Popescu, prin care i se interzicea să mai slujească în biserica „Cuibul cu barză”, a adus îngrijorarea tatălui în privința viitorului băiatului, știindu-l atașat de trezirea religioasă începută în aceea biserica.

Dar și băiatul a început să se întrebe cu toată seriozitatea dacă el, ca om credincios, poate îmbrățișa preoția fără să treacă peste adevărul Evangheliei, fără să facă compromisuri de conștiință. Iar nepotrivirea privea mai ales învățătura fundamentală: mântuirea. Astfel, pe când Scriptura învață că mântuirea se datorează harului lui Dumnezeu și că se primește prin credința în Domnul Isus, fiind câștigată de El prin moartea Lui pe cruce, biserica ortodoxă învață că mântuirea se dobândește prin credință și prin fapte, ba chiar și prin rugăciunile și prin milosteniile pe care le fac cei vii pentru cei morți, cum și datorită faptului că sfinții care au trecut în eternitate mijlocesc pentru cei rămași în viață.

Pe de o parte voia să fie un copil ascultător de tatăl său, iar pe de altă parte, ca unul căruia îi ajunsese scumpă voia lui Dumnezeu, se îngrijora la gândul unei eventuale nesocotiri a Cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel i-a comunicat tatălui convingerea la care ajunsese și i-a explicat că nu mai poate face slujba de preot în locul său.

În anul 1929 s-a căsătorit la Câmpulung cu Ecaterina (Tita) Gugiu, învățătoare. Lucrând ca profesor, în același an a trebuit să se transfere cu serviciul la Giurgiu.

„La doi-trei ani după stabilirea noastră la Giurgiu”, mărturisește Emil Constantinescu, „tata m-a chemat la Pucioasa pentru a face un act în fața judecătorului, pentru averea dânsului. Mai înainte fusesem înștiințat de un frate de-al meu că partea mea, după dispozițiile tatălui, va fi mai lăaturalnică și mai mică decât a celorlalți frați. Îmi cerea să răspund dacă primesc. Răspunsul meu a fost afirmativ: i-am comunicat că, în materie de dispoziții testamentare, hotărârile tatălui sunt suverane și eu nu mă gândesc să fac nici o obiecție. În ziua hotărâtă ne-am strâns la Pucioasa, toți frații; mai erau de față tata, un cumnat, judecătorul, grefierul și avocatul. Judecătorul a dat citire actului de donație-partaj. Ajungând la pasajul care mă privea pe mine, judecătorul a citit și următorul fragment, pe care tata îl inserase: «Locul ce-l atribui fiului meu Emil este mai mic ca valoare decât cele atribuite celorlalți frați ai săi, din cauza amărăciunii ce mi-a produs în ultimii ani ai vieții, nevoind să se destineze misiunii de preot, pentru care îl pregătisem, și de continuare a rostului meu gospodăresc. Îl rog însă să primească acest aranjament în ceea ce privește partea de avere ce am găsit cu cale că i se cuvine, în urma nemulțumirilor ce mi-a cauzat și să considere că eu tot îi mai păstrez din dragostea mea de părinte ...» La auzul acestor cuvinte, toți cei din familie au izbucnit în lacrimi. La sfârșit am mulțumit tatălui pentru tot ce mi-a dat și, lăsând să lucreze mereu evlavia în viața mea, am păstrat până astăzi această stare de mulțumire. Mă mângâiam și mă mângâi la gândul că am în cer o moștenire a cărei valoare nu se poate măsura”.

„Timp de 17 ani cât am locuit în Giurgiu, Domnul ne-a dăruit nouă copii. I-am primit pe toți din mâna lui Dumnezeu cu încredințarea că El, care ni l-a dat, se va îngriji de toate nevoile noastre și le va fi binevoitor. Și așa a fost. I-am crescut cu drag, deși n-a fost deloc ușor. A fost o înlesnire însă că școala unde funcționa soția mea ca învățătoare era aproape de locuința noastră, așa încât ea putea să se repeadă acasă în recreația mare de la ora zece, ca să alăpteze copiii.

După mutarea noastră la București, Domnul ne-a mai dăruit un copil. Între timp, copiii au crescut. Domnul i-a ocrotit și i-a ajutat. Binecuvântat să fie El, care Și-a împlinit și față de noi promisiunea Lui:

«Am fost tânăr și am îmbătrânit și n-am văzut pe cel drept părăsit, nici sămânța lui cerșind pâine... și sămânța lui va fi binecuvântată».”. (Psalmul 37.25-26)

(Fragmente din articolul “În război”, preluat din revista Calea Adevărul și Viața, anul IV, 1999)